

Vročé solzé mu oblijó zarjaveli obraz; pred vzburjeno dušo mu stopi jasnejše nego li kdaj spomin na srečne dni detinstva, v srci se mu vzdigne hrepenenje po dragej materi, ki mu je nekđaj ljubeznjivo dejala: „Luč bode na oknu stala tako dolgo, da se vrneš, Milko!“ —

Dvajset let je preteklo od ónega časa in takrat je vže imela mati nad 40 let. Oj, znabiti jo vže krije črna zemlja. — Pozabil je vse okolo sebe, srcé mu sili naprej — v vas hiti — naravnost v ulice, kder je stala ubožna hiša njegove matere, njegova rojstna hiša. Ozke ulice so se izpremenile v široko cesto z visocimi hišami ob stranéh — a tam na daljnem konci — ali mu se le zdí — tam ugleda brlečo lučico.

Emil Cameron hití dalje.

Nè, ni se varal nè. Na oknu njegove rojstne hišice gori luč. Srcé mu glasno utriplje — potrka na duri — znotraj se slišijo tihi, počasni koraki. Duri se odpró, in — na prag stopi stara ženica s srebrobelimi lasmi — Emil spozná svojo mater. —

„Kaj je?“ vpraša ona.

„Ubog, ponesrečeni pomorščak sem in prosim zavetja!“ „Stopite le v sobo in pogrejte se — noč je danes silno mrzla. Vas je izvestno luč na oknu sem pripeljala. Dvajset let vže gorí vsako noč. Imela sem sina a zapustil me je in njemu gorí ta luč. Zdí se mi, da mi ga ta luč zopet pripelje nazaj. Večkrat sem gladovala, da sem kupila svečo. Drugi otroci so mi pomrli — a nikdar mi ni še prišlo na um, da bi moj Emil ne živel več in zato bodem še vedno pustila luč goréti tako dolgo, da se mi povrne Emil moj!“

Pomorščak pade pred njo na koléni — in mati spozná svojega sina.

Od sih dob je ni več zapustil. Boljšega sina, boljšega možá ni bilo nikjer, nego je bil Emil Cameron.

In, ako obišeš óno vas na morskem obrežji, na britanskem otoku, v deželi Škotskej, pokažejo ti okno, na katero je zvesta mati, trdna v veri na vrnitev ljubljeneга sina, dolgih dvajset let, sléharen večer postavljala gorečo svečo; — pokažejo ti lepo hišo, v katerej živi presrečna babica sredi ljubih vnukov pri svojem sinu, kateri zdaj kot kapitan zapoveduje velikemu parniku svetovnega morja, a ona ga blagoslavlja sléharni dan s svojim zvestim materinim srcem.

Janja M.

Oven in bik.

(Basen).

Kekega ovna je bila mati narava obdarila s posebno močjó. Nobeden njegovih továrišev mu ní bił kos, vsacega je preobladal s svojimi rogoví in svojim močnim čelom. Pa nespametni oven se je prevzel in jel misliti, da je nepremágljiv, ter je v tej svojej nespameti pozval bika na dvoboj. —

Nastavila sta se, napravila naskok in trčila vkupe; pólu nezavesten z razbito glavo zgrudil se je oven na tla a njegov nasprotnik je odšel zmagovít. Dolgo je ležal oven v nezavednosti, kakor mrtev, — in ko se je slednjič iz te omotice prebudil, prišel je ravno jeden njegovih továrišev mimo — in videč junaka ležečega na tleh, vprašal ga je: „Kaj pa ti tukaj delaš?“ — „Samega sebe spoznavam!“ odgovoril je ponižno oven korenjak. *M.*